

# KIRKEBLAD

FOR

## DAVIK

Nr. 30	Utkommer hver måned	Mars 1933	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	4. årg.
--------	---------------------	-----------	--	---------

### Bønn.

Bevar ditt folk, o Herre, og rens det i nåde fra alle synder, ti intet ondt kan skade oss, når synden ikke mere hersker over oss. Amen.

### Trøyst i døden.

Herre, lær meg rett å telja dagane du her meg gav, so i livet eg må velja deg på vegen mot mi grav. Du vil då i dødens natt hjelpa meg å taka fatt i den stav som ikkje gletter og som alle byrder letter.

Denne staven bar du Herre i di tyngste lidingsstund. Kunde no so sant eg berre høyra ordet frå din munn: Ræddast ikkje! Effata! so eg deg på Golgata sælt fær sjå i døden smile. Då eg trygt kan gå til kvile.

Lær meg du å taka staven, krossen, upp med freidig hug. Inkje bera han som slaven, men med ungdoms sterke dug, takka Gud kvar dag som går, smila midt i trengsla sår, so når det mot kvelden hallar takkar eg, for du meg kallar.

Når so folne døden breider over meg si kalde hand, då du fredsælt handi reider so me fylgst mot skuggeland. Der er ljøs der du fer fram, der er bot for all mi skam. Trygg eg går, når du meg leider heim til faderhusets heider.

A. Solheim.

### Jesu lidelse.

Han fornedret sig selv. Fil. 2, 8.

Jesu fornedrelse kan ikke vi begripe, fordi vi ikke kan fatte den høihet og herlighet Han hadde hos Faderen fra evighet av. Vi kan ikke måle den høide han befant sig i; derfor kan vi heller ikke utgrunne det dyp som Han steg ned i. Men vi vet at Han var den høieste og blev den laveste; Han var den allmektige og blev den avmektige; Han var den helligste og tok allverdens synder på sig. Kjærligheten til oss drev Han ned i disse dybder. For Han måtte stige likeså dypt ned, som vi var dypt sunkne og fallne, for å kunne drage oss op av elendigheten. Det har Han gjort, den trofaste Gud. Derved at Han led og døde, skal vi leve og bli salige. Alt var tapt for mennesket ved synden, alt blev gjenoprettet ved Guds fornedrelse. Alle mennesker var syndens og dødens fanger og treller; alle kan bli fri og forløste ved Guds sønns kors og lidelse. Jesu Kristi, Guds sønns blod renser fra all synd.

Efter Goszner.

### Den kristne tro.

#### 6. Troesbekjennelsen.

Vi så sist, at det er den kristne kirke som må legge ut Bibelen for oss, dersom vi skal forstå den rett. Den enkelte kristen må holde sig til dens fortolkning, dersom han skal være på den sikre vei. Denne kirkens veiledning har vi i troesbekjennelsen. I denne er under Guds ånds førelse samlet de viktigste ting i den kristne tro; her har vi i en kort sum hovedinnholdet av det som Gud har åpenbaret. I overenstemmelse med den skal vi så utlegge og forstå Bibelen.

Denne kirkens bekjennelse er:

1. Den apostoliske troesbekjennelse, d. v. s. de tre artikler, slik som vi har dem i katekismen. Den kalles apostolisk, fordi den inneholder den tro som apostlene hadde. Denne bekjennelse er meget gammel; den var i bruk i Rom allerede år 120 e. Kr. Den gjelder i hele den kristne kirke, i alle dens avdelinger. Alle kristne skal lære de tre artikler. Hos oss brukes den ved dåpen og ved omtrent alle høimessegudstjenester.

2. Den nicænske troesbekjennelse er en utvidelse av de tre artikler, og blev formulert av de almindelige kirkenmøter i Nicæa i året 325 og i Konstantinopel i 381. Den var rettet mot de asiatiske vranglærere som nektet, at Jesus er Gud fra evighet. Den innprenter derfor særlig den sannhet, at Jesus er Gud. Også denne bekjennelse gjelder for alle avdelinger i den kristne kirke.

3. Den athanasianske troesbekjennelse skriver sig fra det 5. eller 6. århundrede og behandler særlig læren om treenigheten og Kristi guddom. Den er ikke gjeldende for de gresk-katolske kristne, men derimot for alle de andre.

4. Den augsburgske troesbekjennelse blev fremlagt på riksdagen i Augsburg i 1530 av dem som hadde sluttet sig til reformasjonen. Det er den særlige bekjennelse for oss lutherske kristne. Det som den spesielt fremhever er læren om rettferdigjørelsen ved troen.



#### Våre døde.

20. januar: Synneve Martinusdr. Angelshaug, enkja etter Ingebrikt Angelshaug; f. 1842 på Isane; alderdom.
22. januar: Simianne Hansdr. Strømmen, enkja etter Martinus O. Strømmen; f. 1850 i Vingelven; alderdom.
1. februar: Andreas Kristensson Ramnefjell, ugfenrik; f. 1903; pleuritt.
4. februar: Martinus Andersson Humborstad; e. kårman; f. 1848; alderdom.

Du skal stå opp og få din lut  
når dagane fær ende.

Dan. 12, 13.

#### Notisar.

**Diktet på fyrste sida** vart funne millom lærar Solheims papir etter hans død.

#### Gudstjenester:

2. søndag i fasta, 12. mars: Rugsund.

3. søndag i fasta, 19. mars: Davik.

Midfaste søndag, 26. mars: Aalfot.

Maria bodskaps sund., 2. april: Rugsund.

Palmesøndag, 9. april: Davik.

Ved alle gudstjenester altargang um nokon ynskjer det.

**Basårar:** I Endal 6. januar til umstreifarmisjonen kr. 43.57. I Endal 13. januar til redningssaki 58.67. I Levdal 2. februar til heidningmisjonen 66.38.

**Kollekt i Davik** til umstreifarmisjonen under gudstjeneste ved pastor Skarstein 26. jan. kr. 21.30.

**Rugsund sokneråd** har valt uppatt kyrkjesongar Hausle til formann, lærar Husevåg til næstformann, kyrkjesongar Aurvoll til kasserer, J. Fløtre og K. Haugland til revisorar. Det vart fastsett desse ofringar: I påsken til Menighetsfakultetet, i pinsen til heidningmisjonen, til hausten til sanitetsforeiningi, i juli til Indre sjømannsmisjon i Rugsund og til Santalmisjonen i Totland.

**Sundagsskulen i Rimstad** hadde jolefest 5. januar.

**Kyrkjeorgelet i Davik.** Vi har no so mykje pengar, at ein kan tenkja på å gå i gang med kjøp av orgel. Soknestyret og soknerådet vil velja ei nemnd til å stella med dette. Eg vil no oppmoda alle som enno ikkje har betalt dei tilskot som dei har skrive seg for, men som har tenkt å gjera det, å ordna sine gaver med det fyrste. Det har vore sagt, at mange vilde venta med betalingi til det vart alvor av å kjøpa; for desse er alto so tidi komi. Det er jo alltid ein god ting å halda det ein har lova. — Marimessedag, 25. mars, vert det basar i Davik for Davik og Endal krinsar til inntekt for orgelet. Eg vil gjerne be um, at ein stydjer denne tilstelling so godt som mogeleg. — Kjøpmann Drageset har gjeve ein dress som skal utloddast. — Dersom folk no verkeleg gjer sitt beste, er det sikkert, at vi kan tinga orgelet iår.

**Gregorius Kjøllesdals legat** minner eg atter um. Det er til hjelp for folk i Davik sogn som misser krøter og har vanskeleg for å kjøpa seg andre i staden.

**Rekneskap for heidningmisjonsforeiningane i Davik og Dombestein** for 1932. I kassa 1. jan. 1932 kr. 2.95. Offer 1. pinsedag 65.42. Gåve 10.00. Dombestein foreining kr. 65.55. — Bøsspengar i kyrkja 0.40. Davik foreining 459.61. Renter i banken 2.81. Sendt til heidningmisjonen 555. Til Israelsmisjonen 25. Til Santalmisjonen 25. — Innkoma er i 1932 100 kr. mindre enn i 1931.

**På det Norske misjonsselskaps misjonsmarker**, — Kina, Madagaskar, Zululand og Sudan — er det no 1486 kyrkjelydar med 141 000 kristne og 1608 innfødde arbeidarar. I 1931 vart 8715 døypte.

**Kyrkjeåret.** Fastetidi er fyrebuingi for påsken, liksom advent for jol. Den varer i 40 dagar, frå oskeonsdag til palmesundag, til minne um at Herren fasta i 40 dagar i øydemarki. På oskeonsdag brukte dei i gamle dagar å strø oske på hovudet som teikn på sorg over sine synder derav namnet. Fastetidi skal på ein serleg måte vera ei botstid, då ein tenkjer mykje på Jesu lidning og død for våre synder. Som eit ytre teikn på dette var det, at dei i den gamle kyrkja fasta, d. v. s. åt mindre og dårlegare mat enn elles. — I denne tidi fell Marimessedag, Maria bodskaps dag, 25. mars, til minne um at engelen Gabriel kom til Maria møy. Vi minnest no denne dagen på Maria bodskaps sundag, den 5. suiddagen i fasta.

**Gardsnamn i Davik:** Vem målsvik: av mannsnamnet Vimboldr, altso: Vimboldsvik. — **Angelshaug:** av eit mannsnamn Ongull eller Angull. — **Verpeide:** av verpe, lakseverp. — **Falkevik:** av gamalnorsk falkari: ein falkejeger. — **Eldevik:** av elvenamnet Elda.

**For 100 år sidan.** Døde: 12. mars Noe Simensen indre Davig, inderst, 38 år. 19. mars Paul Andersen Møklebust i Kjøllesdalen, tjener, 24 år. 8. mars Ole Torgersen Ervigsæter, 60 år. 28. mars Dorthe Larsdtr. Gjesdahl, gårdmannskone, 73 år. 23. mars Kari Jacobsdtr. Wemmaalsviig, gårdmannskone, 70 år.

**Skuleforsømingar.** Som gyldig grunn til å vera burte frå skulen oppfører kyrkjedepartementet i skriv av 30. sept. 1907: Sjukdom, uver, ishindring o. l., dødsfall i næraste slekti til barnet; smittande sjukdom i heimen; konfirmantlesing; når barnet har lov frå læraren. Alt anna er ulovleg forsøming.

**Korsong i kyrkja** skal ved høgmesse gudstenesta vera etter truesvedkjeningi. Skal ein syngja fleire gonger, må det vera fyrr inngangsbøni (d. v. s. etter orgelpreludiet), eller tilslutt millom utgangsbøni og dei 9 klokkeslag. Solosong er ikkje tillatt ved høgmessé. Alle songtekstar skal fyreat vera godtekne av presten.

**Kvittering for kontingent:** Aalfot: Kristen J. Myklebust 2 kr. — Isane: Rasmine Isane 2, A. Skarstein 3. — Dombestein: J. Sunde 3. Davik: Kristian Daviknes 2.50; Andreas A. Indredavik 4; Johan Frimannslund, P. Kreken 3; M. Gimmedstad 2. — Endal: R. Endal 2; H. Aardalsbakke, Kir. Askeland 3. — Rugsund: Alfr. Haugland 3. — Tytingvåg: Lærer Eikås 2. — Nordstrand: Henrik Almenning 2. Rimstad: Olai Totland, J. Rimstad, O. Hauste 3; Andr. Krokepollen 2. — Maurstad: Fru Lem 3. — Haus: Kristen P. Ravnfjell 2. — Reksnes: Pauline Reksnes 2. Utanbygds: Marta Rimstad, Øvre Aardal 3.

Hjarteleg takk! Alle som betalar kontingent bør sjå etter, um det kjem kvittering i bladet og varskua meg um mogelege feil. Det har hendt ein gong, at eg gløynde å notera ei innbetaling.

## Steffen Isene.

Steffen Isene, født 1829, død 1904, var en av pionerene for misjonsarbeidet i Nordfjord.

I midten av 1850-årene kom en ung lærer Lasse Johnsen fra Sogn og skulde være lærer i Aalfot. Da han ventet på skyss i Rugsund, spurte han sin vertinne der, om der var mange lesere i Nordfjord. »Nei,« sa hun, »vi e no bra sparde for det. Dar va et spøkjelse inni Kjølledala for ei tid sia; men no trur eg ikkje dar e noken — so vidt eg veit då.« Lasse Johnsen holdt opbyggelsesmøter og hans kone Gjørød bistod ham med vidnesbyrd og sang. Blandt dem som kom med var Steffen Isene og hans kone Kari.

Steffen var en kjent mann, meget benyttet i kommunale gjøremål. Han var høvedsmann på fiskerbåt, tømmermann og i det hele en dyktig mann på flere områder. Hans liv som kristen var sådan, at han nøt uryggelig tillit overalt hvor han var kjent. Han optrådte aldri som taler, men i samtaler i en mindre vennekrets var det alltid oppbyggelig å høre ham fremlegge sine erfaringer, og ved besøk hos gamle og syke fikk han være til megen velsignelse. Når det ikke var preken i kirken samlet han ofte folk på Isane til »lesemøte« søndag formiddag. Han holdt da en bønn og der blev så sunget salmer og kristelige sange. (Han var kjent for sin fyldige velklingende sangstemme). Og så leste han en preken og knyttet gjerne noget »småprat« til etterpå. Så avsluttedes møtet med bønn og sang.

Det første indremisjonsstevne man vet om i Fjordane var i Førde i Sunnfjord i 1856. Til det reiste i robåt fra Nordfjord Steffen Isene, Torleif Rimstad, Ole Kvalheim og Hans Kråi. — Et av de siste av 1870-årene reiste Steffen og tre fire andre fra Davik 2. påskedag om eftermiddagen til Kalvåg og hentet presten Christian Astrup til Davik. Han kom til kirketid 3. påskedag og holdt en preken på 1½ time, og ingen sov i kirken den dag. Så skyssed de presten tilbake til Kalvåg. De var ikke så redde for en umak, gamlekarene! — Blandt dem som i 1879 tok optaket til å stifte Nordfjord indremisjon var Steffen Isene, Per Bøen og Jakob Lien fra Davik.

Steffen Isene var en mann med et lyst sinn, et godt humør. Han var en meget prøvet mann og gjennomgikk meget som syntes tungt. Men han blev opdraget og lutret derved til den helstøpte personlighet som han var. Og hans lyse sinn og enfoldige frimodige kristentro gav sig uttrykk i sang; sang i hjemmet, sang i båten, sang ute på jordet, når han t. eks. sat med mineboret i måneskinnskvelden.

Da han kjente døden nærme sig, kalte han dem av familien som var hjemme hen til sin seng og etter å ha tatt farvel med hver enkelt, bad han datteren lese den 23. Davids salme. Hun leste to-tre vers, men da det så brast for henne, fortsatte han selv og hvisket frem resten. Og da han var ferdig — »og jeg skal bo i Herrens hus gjennom lange tider« — vendte han hodet på puten og — var så hjemme i fars hus.

Fra »Dagen«.

#### Vidnesbyrd.

1. I et brev til Dikka Møller, datert 1. november 1871 skriver Bjørnstjerne Bjørnson: »I denne tid har min gamle venn, pastor Storjohann, vært her, og jeg var i et pietistisk lag hos byråchef Kjær i den anledning. Storjohann stod op etter endt kveld, hvor vi hadde moret oss. Han hadde Bibel og sålmebok. Han satte sig igjen og leste et stykke, og vi sang en salme av Brorson. Derefter reiste han sig igjen, og med den ene hånd for øinene bad han for oss uten å nevne nogen særskilt, dog om det der kunde ligge oss på hjerte eller vi kunde trenge eller lide under. Han bad også for fedrelandet og mindedes alt som var oppe i tiden og truet til alle sider. Han bad stille og av fullt hjerte. Jeg tenkte: Hvis vi i samfundet endte så hver eneste dag og samledes så hver eneste morgen, hvor det vilde temme dyret i oss, rense våre forsetter, tvinge oss til eftertanke, bygge på menighetsbegrepet, lette arbeidet og ansvaret, åpne hjertekildene. Gud vet om jeg er såpass, at jeg tør forsøke. Jeg vil virkelig så gjerne.«

2. Da den berømte engelske naturvidenskapsmann Charles Darwin lå syk henimot enden av sitt liv, fikk han besøk av lady Hope av Northfield. Hun forteller:

»Jeg blev anmodet om å besøke den bekjente professor Charles Darwin, der som oftest måtte holde sengen i sine siste levedager. Der kom et gledesskjær over hans ansikt da han så mig. I den ene hånd hadde han en åpen Bibel. »Hvad leser De nu,« spurte jeg, da jeg hadde tatt plass ved hans seng. »Hebræerbrevet,« svarte han, »fremdeles Hebræerbrevet. Den kongelige bok kaller jeg det; er det ikke storartet?« Og han pekte med fingeren på nogen steder som han forklarte. Etter nogen uttalelser om »Guds hellighet« og »denne boks storhet« med et blikk på Bibelen som han hele tiden sat med, sa han plutselig: »Jeg har et sommerhus i haven som kan rumme ca. tretti mennesker. Det er derborte,« sa han og pekte gjennom det åpne vindu. »Jeg vilde meget gjerne at De skulde holde et møte der. Jeg vet at De leser Bibelen for folk omkring i landsbyene. Imorgen eftermiddag samler jeg tjenestefolkene her omkring til et møte i havehuset sammen med nogen av naboene. Vil De så tale til dem?« »Hvad skal jeg tale om?« spurte jeg. »Kristus Jesus« svarte han med klar, kraftig stemme. — »og Hans frelse,« tilføiet han med senket stemme, »er ikke det det beste emne? Og så skal De synge nogen sanger med dem. De leder jo sangen med Deres lille instrument, ikke sant?« Jeg skal aldri glemme hans lysende ansikt da han sa dette og tilføiet: »Hvis De vil holde dette møte kl. 3, skal dette vindu stå åpent, og så skal De vite at jeg deltar i sangen.«

3. Professor Albert Einstein, vel den mest fremragende av alle nulevende videnskapsmenn, blev i et intervju spurt om sin stilling til religionen. Han uttaler: »Jeg tror på en personlig Gud og kan med god samvittighet si, at jeg aldri i mitt liv, ikke et eneste minutt, har hyldet en ateistisk livsanskuelse.« Han betoner troens betydning og sier at uten religiøs tro vilde menneskeheten befinne sig i det mest håpløse barbari. Nettop som videnskapsmann vil han understreke religionens betydning for menneskehetens utvikling mot alltid høiere fullkommenhet. »Religionen har vært selve drivkraften til menneskehetens fremmarsj!«